

مناجات اهل ذکر

علامه مجلسی در بحار فرموده که من این مناجات را یافتم مروی از حضرت علی بن الحسین علیه السلام در کتب بعضی اصحاب رضوان الله علیهم؛ مناجات سیزدهم: مناجات اهل ذکر

إِلٰهِي لَوْلَا الْوَاجِبُ مِنْ قَبُولِ أَمْرِكَ لَنَزَّهْتِكَ مِنْ [عَنْ] ذِكْرِي إِيَّاكَ

خدایا اگر پذیرش فرمانت بر من واجب نبود هر آینه پاک نگاه می داشتمت از اینکه ذکر تو گویم،

عَلَى أَنْ ذِكْرِي لَكَ بِقَدْرِي لَا بِقَدْرِكَ وَمَاعَسَى أَنْ يَبْلُغَ مِقْدَارِي حَتَّى أَجْعَلَ مَحَلًّا لِتَقْدِيرِكَ

چه ذکر من تو را به اندازه کاستی من است نه برازنده کمال تو، شأن و اندازه من چقدر می تواند بالا رود تا ظرف تقدیس تو قرار گیرم؟

وَمِنْ أَعْظَمِ النِّعَمِ عَلَيْنَا جَرِيَانُ ذِكْرِكَ عَلَى أَلْسِنَتِنَا

از بزرگترین نعمتها بر ما جاری شدن ذکر تو بر زبان ماست،

وَإِذْ نَكَرْنَا بِدُعَائِكَ وَتَنْزِيهِكَ وَتَسْبِيحِكَ

و اجازه ات به ماست که تو را بخوانیم و تنزیه و تسبیح گوئیم،

إِلَهِي فَأَلْهِمْنَا ذِكْرَكَ فِي الْخَلَاءِ وَالْمَلَأِ وَاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ

خدایا پس ذکرت را به ما الهام کن در نهران و آشکار و شب و روز،

وَالْإِعْلَانِ وَالْإِسْرَارِ وَفِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ وَأَنْسِنَا بِالذِّكْرِ الْخَفِيِّ

و پیدا و پنهان، و در خوشی و ناخوشی و ما را به ذکر پنهان مانوس فرما

وَاسْتَعْمَلْنَا بِالْعَمَلِ الزَّكِيِّ وَالسَّعْيِ الْمُرْضِيِّ وَجَازِنَا بِالْمِيزَانِ الْوَفِيِّ

و به عمل پاکیزه و کوشش پسندیده بکار گیر، و به میزان کامل پاداشمان ده،

إِلَهِي بِكَ هَامَتِ الْقُلُوبُ الْوَالِهَةُ وَعَلَى مَعْرِفَتِكَ جُمِعَتِ الْعُقُولُ الْمُتَبَايِنَةُ،

خدایا دل‌های عاشق شیفته تواند، و خردهای جدای از هم بر معرفت گرد آمده اند،

فَلَا تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ إِلَّا بِذِكْرِكَ وَلَا تَسْكُنُ النُّفُوسُ إِلَّا عِنْدَ رُؤْيَاكَ

بدین خاطر دلها آرام نگیرند جز به یاد تو، و جانها جز به هنگام مشاهده ات راحتی نیابند،

أَنْتَ الْمَسْبُوحُ فِي كُلِّ مَكَانٍ وَالْمُعْبُودُ فِي كُلِّ زَمَانٍ وَالْمَوْجُودُ فِي كُلِّ أَوَانٍ

تو تنزیه شده ای، در هر جا، و پرستیده گشته ای در هر گاه و در همواره روزگار بوده ای،

وَالْمَدْعُوبُ بِكُلِّ لِسَانٍ وَالْمُعْظَمُ فِي كُلِّ جَنَانٍ وَأَسْتَغْفِرُكَ مِنْ كُلِّ لَذَّةٍ بَغَيْرِ ذِكْرِكَ

و به هر زبان خوانده شده ای، و در هر دلی بزرگداشت شده ای از هر لذتی به جز ذکر تو،

وَمِنْ كُلِّ رَاحَةٍ بَغَيْرِ أُنْسِكَ وَمِنْ كُلِّ سُورٍ بَغَيْرِ قُرْبِكَ وَمِنْ كُلِّ شُغْلٍ بَغَيْرِ طَاعَتِكَ

و از هر آسایشی جز همدمی با تو، و از هر شادمانی به غیر قرب تو، و از هر شغلی جز طاعت تو پوزش می جویم،

إِلَهِي أَنْتَ قُلْتَ وَقَوْلِكَ الْحَقُّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا

تو گفتی و گفتارت حق است که: ای کسانی که ایمان آورده اید خدا را بسیار یاد کنید

وَسَجُّوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا وَقُلْتَ وَقَوْلِكَ الْحَقُّ فَادْكُرُونِي أَذْكَرُكُمْ

و در بامداد و شامگاه او را تسبیح گویند و تو گفتی و گفتارت حق است: «مرا یاد کنید تا شما را یاد کنم»

فَأْمُرْتَنَا بِذِكْرِكَ وَوَعَدْتَنَا عَلَيْهِ أَنْ تَذْكُرَنَا تَشْرِيفًا لَنَا وَتَغْنِيمًا وَإِعْظَامًا

ما را به یاد کردنت فرمان دادی، و وعده فرمودی که تو نیز از روی شرافت و عزت و کرامت بخشیدن به ما، ما را یاد کنی،

وَهَانَحْنُ ذَاكِرُونَ كَمَا أَمَرْتَنَا فَأَجْزِلْنَا مَا وَعَدْتَنَا

اکنون برابر با فرمانت تو را یاد می کنیم، پس تو نیز به وعده ات وفا کن،

يَا ذَاكِرِ الذَّاكِرِينَ وَيَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ

ای یادآور یادکنندگان، و ای مهربانترین مهربانان.